

«Quan faig literatura intente, abans que res, fer literatura».

RAFA GIL

“Les forces del viatger”

Suposo que m'equivoco —com sempre sol passar en aquestes circumstàncies— però em sembla que Joan Francesc Mira no sap caminar amb indolència, no pot caminar sense saber que els seus passos l'han de dur a un lloc determinat. D'aquesta constatació diguem-ne física se'n poden extreure tantes conclusions filosòfiques com vulguin, però jo no aniria tan lluny. Estem parlant, simplement, d'un home atabalat. Circula amb les mans a les butxaques de l'americana (unes butxaques que, d'altra banda estan donades, per l'excés de papers que s'hi volen fer enquivir), amb el cap cot, amb un objectiu precís. En aquests casos, és millor no interrompre l'artista: potser perillós per a la seva integritat. El que s'aconsella és deixar-lo al seu aire, admirar la seva seguretat, el seu domini

de l'espai i del temps, la seva decisió. Si una persona té les idees tan clares és de molt mala educació voler posar entrebancs al seu viatge.

Ara, quan Joan Francesc Mira seu les coses canvien. Té unes quantes diòptries, el front (un front considerable) ple d'arrugues, i un cert posat d'home bonhomíós. Continua amb els nervis tensos, parla, també, de pressa, i gesticula. De tant en tant, però, es val d'una trampa que l'honora: tanca els ulls. Per mi que va a la recerca d'aquella ironia que fa trasbalsar les columnes més robustes. És com una mena de fonda (aquest tancar els ulls) en la que s'alimenta, descansa i recupera forces. Les forces que tots els viatgers que són com ell van perdent en el camí.

Josep Maria Fonalleras

Els treballs perduts està pensada com una simfonia, amb els seus contrapunts, els seus temes, les seues variacions.